

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen worden.

Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [Toneelfonds Janssens](#) en [SABAM](#).

DE GEEST VAN TOETEKOME

De geest van Toetekome

Komedie in 3 bedrijven
van Hilda Vleugels
voor 6 dames, 6 heren

Wettelijk depot D/1993/220/10

ISBN 90-385-226-5

© 1993 Toneelfonds J. Janssens/Hilda Vleugels

DECOR

Een moderne keuken.

Op de achtergrond staat een ingebouwde keuken met: kastjes, aanrecht met spoelbakken, wasmachine, ijskast, oven. Boven de spoelbakken: een venster.

In linker zijpaneel is een deur naar de living. Voor links, naast de deur, staat een kapstok en vooraan links hangt een grote spiegel aan de muur. In rechter zijpaneel is een deur naar de straat.

Op de lagere inbouwkastjes staat een telefoon en radiocassette.

Links vooraan staat een lange keukentafel met vijf stoelen. Boven de tafel: een luster met peerlampen.

Rechts achteraan (maar niet voor de deur) staat een strijkplank, met daarnaast een wasmand met strijkgoed.

Het verhaal speelt zich af op een woensdag tijdens het begin van de lente.

PERSONAGES

Patrick : de vader, een zakenman

Rosa : kordate moeder

Marina : vinnige 18-jarige dochter

Albert : 17-jarige zoon

Natalie : 10 jarig dochtertje

Louis : de melkboer

Sabine : buurvrouw en roddeltante

Dorus : de dorpsgek, lijkige spreker

Mister Johnson : Amerikaanse zakenman met dito accent

Herman : buurjongen

Sybille : mooie secretaresse

Sofie : vriendin van Marina

PROLOOG

(Speelt zich af voor het doek. Dorus huppelt op met lege boodschappentas aan de arm en kaasdoosje van "La-vache-qui-rit" in de hand.)

DORUS: *(scandeert)* Ik heb honger. Grote honger. Ik wil eten. Lekker eten. Ik heb honger. Grote honger. Ik wil eten. Lekker eten.

(Albert en Natalie, beiden met boekentas, hand in hand op.)

ALBERT : Ha! Dorus! Dag jongen! Ben je gaan winkelen?

DORUS : Nog niet!

ALBERT : Je hebt toch al een doosje met kaas . *(kijkt naar doosje)* Mm!
En een goed merk! La-vache-qui-rit !

DORUS : Dat is mijn Toetekome.

ALBERT : Toetekome? Ah! Ik snap het, een vol doosje kaas om een hele week mee toe te komen.

DORUS : *(schudt "nee")*

NATALIE : Heb je ook snoepjes gekocht, Dorus?

DORUS : Ik heb nog niets gekocht... Ik moet nog kopen.

NATALIE : Mag ik nog een even met Dorus blijven spelen, Albert?
(Dorus knikt enthousiast "ja")

ALBERT : Nee Natalie. 't Is tijd om naar huis te gaan. En... je weet wat ma gezegd heeft.

NATALIE : Zeg!... Als ik alles zou doen wat ma zegt, was ik nu al heilig verklaard!

ALBERT : Dorus is geen speelkameraad voor een meisje van jouw leeftijd.
Dorus is... *(tot Dorus)* Stop je oren eens even dicht Dorus.

(Dorus steekt het kaasdoosje in zijn zak, legt de boodschappentas neer en draait dan zijn vingers diep in de oren.)

ALBERT : Dorus is zot. 't Is wel een goezak, maar zot is zot. Ik begrijp best dat ons ma niet graag heeft dat je met Dorus omgaat. Welk fatsoenlijk meisje van twaalf jaar speelt nu met een dorpsgek?

NATALIE : Maar Dorus is lief... en vriendelijk... en ik speel graag met hem. Hij is mijn vriend. Trouwens, met mijn vrienden hoef jij je niet te bemoeien. Ik zeg toch ook niet dat jouw lief een geit is!...

ALBERT : Mijn lief is geen geit!

NATALIE : O nee?... Luister dan moet je maar eens beter luisteren wanneer Sofie je naam uitspreekt. *(bootst geitengeluid na)* Albèèèrt... Albèèèrt...

ALBERT : Wie heeft je verteld dat Sofie mijn lief is?!

NATALIE : Hela! Ik ben wel maar twaalf jaar, maar ik heb mijn ogen niet in mijn zak!

ALBERT : Je gaat het toch niet tegen ma vertellen over... Sofie?

NATALIE : Ik zal zwijgen als een graf, als ik nu nog even met Dorus mag blijven spelen.

ALBERT : Oké dan maar. Maar te lang wegblijven, anders wordt ma ongerust... En mondje dicht over Sofie, of je gaat wat beleven! *(af)*

(Dorus staat nog steeds met de vingers in de oren te grijzen.)

NATALIE : Kom Dorus, we kunnen nog een beetje spelen. *(Dorus blijft staan grijzen)* Je mag je vingers uit je oren doen.

(Dorus blijft stom staan grijzen. Natalie doet teken dat hij zijn vingers uit zijn oren mag doen. Dorus moet hard "trekken" om zijn vingers er uit te krijgen.)

NATALIE : Ik mag nog even blijven spelen. Wat zullen we doen?

DORUS : Ik ga boodschappen doen.

NATALIE : Oké! Dan ga ik mee. Waar moet je naartoe? Naar de beenhouwer, naar de bakker? Of naar de superette?

DORUS : Nergens. Ik koop hier! Bij Toetekome!

NATALIE : Hier? Bij Toetekome? Hier is geen winkel!

DORUS : *(toont kaasdoosje)* Dit is Toetekome... de géést van Toetekome.

NATALIE : De geest van Toetekome? Je wil me toch niet vertellen dat daar een geest in zit. In zo'n klein doosje?!

DORUS : Toch wel! En daar kan ik alles mee kopen. Toetekome doet al wat ik vraag. Als hij maar kan lachen.

NATALIE : Ik begrijp er geen snars van Dorus. Vooraleer ik kan meespelen, zal je het toch een beetje beter moeten uitleggen, hoor.

DORUS : tt Is nochtans heel simpel, Natalieke. Ik doe het doosje open en vraag iets aan Toetekome. Toetekome lacht. En... hoola!... Wat ik gevraagd heb, krijg ik!

NATALIE : Me niets wijsmaken, hoor Dorus! Dat kan niet! Geesten bestaan niet, en zeker geen geesten die alles geven wat je vraagt.

DORUS : *(prulit)* Mijn Toetekome doet alles wat ik vraag. Alles!

NATALIE : Wel, als jouw geest dan toch vrijgeviger is dan mijn ma, vraag om te beginnen voor mij dan maar eens een computer.

DORUS : *(pruilt)* Nee. Ik heb honger. Ik wil eten.

NATALIE : Oké. Vraag maar wat je wil. Ik geloof er toch geen barst van.

DORUS : *(Plechtig tot kaasdoosje)* Ik wil een grote hotdog met ketchup en mayonaise. *(opent het kaasdoosje)*

NATALIE : *(snel)* Voor mij ook ene!

(Er volgen bliksemflitsen en donderslagen; er weerklinkt een bulderend gelach. Vanuit de souffleurbak zijn twee hotdogs voor de voeten van Natalie en Dorus geschoven. Dorus en Natalie nemen de hotdogs.)

NATALIE : Waw! Fantastisch! En nu voor mij een computer, Dorus! Een I.B.M. Compatible! Met twee joysticks.

DORUS : Dat gaat niet meer.

NATALIE : Wablieft! Zijn de batterijen nu al op?

DORUS : Als Toetekome gelachen heeft, gaat het niet meer. Dan is hij uitgelachen. En zonder lach kan hij niets geven.

NATALIE : Wanneer begint hij dan weer te lachen?

DORUS : Als ik een lach gevangen heb.

NATALIE : Hoe doe je dat?

DORUS : Als ik heel hard hoor lachen, dan... *(klapt kaasdoosje dicht)*

'vang' ik de lach. En dan kan Toetekome weer lachen.

NATALIE : Dus, je moet eerst een lach gevangen hebben, pas dan kan ik een computer krijgen?

DORUS : *(knikt ja)*

NATALIE : Zeg Dorus. Nu je toch eten genoeg hebt, zou ik Toetekome eens een dagje mogen lenen? *(slijmerig)* Ik ben toch je beste vriendinnetje. Aan mij kan je je geest van Toetekome toch wel even uitlenen, niet?

DORUS : *(verlegen)* Ja.

NATALIE : Krijg ik hem?... Voor eventjes?...

DORUS : Ja. *(geeft kaasdoosje aan Natalie)*

NATALIE : Dank je Dorus! *(enthousiast)* Jippie! Morgen heb ik al een computer! Dank je wel, Dorus! Je bent mijn aller-, allerbeste vriend!
(Natalie omhelst Dorus. Natalie af terwijl ze hotdog eet. Dorus kijkt haar na. Dan huppelt hij blij gezind af terwijl hij hotdog eet.)

1e BEDRIJF

(Moeder, zoon en twee dochters zitten aan de ontbijttafel. De keuken ziet er rommelig uit. Uit de wasmachine puilt was, er staat een mand met vuile was, op het aanrecht staat veel afwas. Bij de kapstok staat een aktentas. Ergens ten velde liggen 3 boekentassen. Naast de strijkplank staat een mand met strijkgoed. Op de strijkplank: een strijkijzer. Onder de strijkplank bevindt zich een paar schoenen (van Marina). Vader staat met jas aan en hoed op aan de kapstok. Zodra het doek opengaat begint moeder de tafel af te ruimen. Natalie gaat naar haar boekentas en neemt het kaasdoosje

er uit. Albert snuffelt in een andere boekentas. Marina blijft lusteloos zitten.
.)

VADER : Ik ga even een krant kopen. *(Gaat naar keukenkastje rechts. Neemt geldbeugel uit lade. Doet lade toe. De lade schuift terug open. - Schuif wordt achter coulissen "bediend" Duwt schuif brutaal dicht.)*

Stomme schuif!

MOEDER : Natalie! Hebt jij je tanden al gepoetst?

NATALIE : Nee mama.

MOEDER : Vooruit! Tandens poetsen! *(Natalie af. Moeder ruimt de tafel af, wast af.)*

ALBERT : *(zwaait triomfantelijk met boekje; neuriet op tonen van: "Dodenmarch", zingt daarna op die toon)* "Wie durft er hier haar rapport niet laten zien..." *(zwaait rapport voor neus van Marina)* "Tralalalalala... tralalalalala..."

MARINA : *(Veert recht, grijpt naar rapport, pakt ernaast. Albert zet het op een lopen tot achter strijkplank. Marina duwt de strijkplank opzij en probeert rapport te bemachtigen.)* Geef dat hier, onnozelaar!

ALBERT : Ze heeft een drie van algebra, drieënhal van godsdienst en een vier van... *(Marina duwt strijkplank omver en pakt het rapport)*

MOEDER : Wablief!... Drie! Drieënhal! Vier! Albert ga uw kleren aandoen. Marina zet de strijkplank recht en kom hier zitten.

(Albert steekt tong uit naar Marina, dan af. Marina steekt vuist op naar Albert.)

MOEDER : Geef dat rapport eens hier. *(bekijkt rapport)* Hoe is dat mogelijk! Een buis voor algebra, een buis voor geschiedenis, een buis voor godsdienst en op Engels maar net de helft. Dat waren in mijn tijd mijn beste vakken!

MARINA : In jouw tijd moest je minder leren. Toen stond de Tweede Wereldoorlog nog niet in de Vaderlandse Geschiedenis.

MOEDER : Nee, maar Christus had toen al wel aan het kruis gehangen.
En daar had je wél wat meer kunnen over weten.

MARINA : Daar ging het proefwerk niet over.

MOEDER : Waarover dan wel?

MARINA : Over de oecumenische ontwikkeling in de Anglicaanse,
Orthodoxe en Reformatorische kringen.

MOEDER : *(na korte pauze waaruit blijkt dat ze er geen snars van
begrijpt)* Ah! Daarover!... Dat is wel geen gemakkelijk hoofdstuk!

MARINA : Nee, dat is bijlange geen gemakkelijk hoofdstuk.

MOEDER : Maar studeren is nodig voor later, meisje. Je zal later nog
verbaasd staan van wat je allemaal moet kunnen en weten.

MARINA : O ja? En wat als ik trouw? Dan heb ik dat toch allemaal niet
nodig. Of moet ik dan misschien Frans spreken tegen de soepkiekens, of
van de soeplettertjes de a's en de b's in de derde macht zetten en
samentellen voor ik ze in de soep drop? Of moet ik misschien een paling
eerst de oecumenische gedachte bijbrengen vooraleer ik zijn vel afstroop?

MOEDER : Nee, kindje, je begrijpt het niet. Met die verschillende vakken
op school leer je je verstand gebruiken. Daarmee scherp je je parate
kennis aan, voor later.

MARINA : Maar ma, in een huishouden heb toch geen verstand nodig!
Daarin hoef je alleen maar wat te rommelen, te strijken, te kuisen en eten
klaar te maken. En dan schiet er een zee van tijd over om prettige dingen
te doen.

MARINA : Winkelen, een ijsje eten, fietsen met de vrouwengilde, roddelen
met Sabine van hiernaast bij een kopje koffie en een koekje, boekjes
lezen, kruiswoordraadseltjes oplossen...

MOEDER : Wat je nu beschrijft is het Aards Paradijs, niet mijn
huishouden!

MARINA : In ieder geval, je maakt me niet wijs dat je om het huishouden
te doen moet gestudeerd hebben. Dat kan iedereen.

(Vader op. Leest dagblad. Hangt hoed aan kapstok.)

MOEDER : *(tot vader)* Patrick! Heb je dat gehoord? Marina beweert dat je om een huishouden te beredderen niets moet kunnen!

VADER : *(lezend)* Dat klopt.

MOEDER : *(tikt venijnig tegen dagblad)* Dat klopt niet.

VADER : *(kijkt op)* Dat klopt... niet. Ik wou het net zeggen, maar je liet me niet uitspreken, Rosa.

MARINA : Maar pa! Je moet toch toegeven dat ma het niet lastig heeft.

VADER ! Dat klopt... *(merkt boze ogen van moeder)* NIET!... Ma heeft de hele dag haar bezigheid.

(Vader opent gedurende het volgende betoog de schuif; sluit de schuif die weer openschuift; duwt brutaal tegen schuif. Mompelt "STOMME SCHUIF". Gaat aan tafel zitten en leest dagblad.)

MARINA : Haar bezigheid, juist! Maar daar hoeft ze haar hersenen niet zo voor uit te sloven as ik! Volg maar eens een ganse dag les! En als de lessen dan nog interessant waren. Maar de leerkrachten zeveren tegen de sterren in, nog erger dan op V.R.T. En een TV kan je nog afzetten. Maar ik kan in de klas niet zomaar een knop omdraaien. Als jij één dag in mijn plaats zou zijn, zou je wel weten hoe gelukkig je bent, ma. Jij hebt tenminste geen zorgen! Jij doet wat je wil!

ALBERT : *(op)* Ma! Is mijn voetbalbroek gewassen?

MOEDER : *(tot Albert)* Nee, nog niet.

ALBERT : Ja maar, ik heb die deze namiddag nodig! *(Albert af. Moeder begint verwoed was te sorteren.)*

MARINA : Kijk! Ma heeft ook niet gedaan wat ze moest doen. Maar daar klaagt niemand over. Maar tegen mij zagen ze huizenhoog als ik eens een paar buizen op mijn rapport heb.

VADER : *(kijkt op)* Buizen!... Heb jij buizen op je rapport!

MARINA : Ja, drie. *(vist rapport onder krant uit en legt het boven op de krant)*

VADER : (*bekijkt rapport*) Hoe is dat mogelijk?!

MARINA : Dat was gemakkelijker dan 10 op 10 halen.

VADER : In mijn tijd, hè...

MARINA : ...ging er een generatie wonderkinderen naar school, dat weet ik.

VADER : OK, ik zwijg over mijn tijd. Maar studeren is noodzakelijk. Ook voor u.

MARINA : Maar pa! Om te trouwen moet ik toch geen diploma kunnen voorleggen! Jij hebt toch ook niet eerst ma's papieren gevraagd voor je er mee achteraan in de auto ging liggen?

VADER : Hela, hela! Zo ging dat vroeger niet, hoor!

MARINA : Nee!? Volgens de data in jullie trouwboekje moeten jullie nochtans ergens GELEGEN hebben voor jullie trouwen.

VADER : Om te trouwen heb je inderdaad geen diploma nodig. Maar als je getrouwd bent, komt al wat je geleerd hebt van pas.

MARINA : Maar pa, als ik later getrouwd ben, moet ik toch alleen maar (*sarrend tot moeder*) op mijn dooie gemak, (*tot vader*) het huishouden doen en mijn man graag zien. Daar moet ik toch niet voor gestudeerd hebben.

MOEDER : Nu ben ik eens curieus!

(*Albert op*)

VADER : Het huishouden doen, is niet zo makkelijk als je denkt, Marina. Ma heeft haar handen vol werk en haar kop vol zorgen.

MOEDER : Ah! Ik word toch nog een beetje gewaardeerd!

VADER : En studeren is heel belangrijk voor later. Onthoud dat goed. En voor het werk van je ouders moet je respect hebben. Die werken zich ALLEBEI uit de naad, om hun kinderen een mooie toekomst te kunnen geven.

ALBERT : Ga nu niet vertellen, dat jij het moeilijk hebt, hè pa! Jij staat 's morgens op – niet te vroeg – leest je krantje, als je zin hebt, vertrek je naar je kantoor en probeert er met advertenties en telefoontjes wat huizen

te verkopen. En voor de administratieve rompslomp heb je tegenwoordig een secretaresse.

MOEDER : *(schrikt, laat een bord op de grond vallen)* Patrick Van Uffelen! Sedert wanneer heb jij een secretaresse?!

VADER : *(bang)* Euh... 't Is er eentje met een bril en een haardotje, hoor Rosa!

MOEDER : *(staat dreigend voor vader)* Hoe oud is ze?

ALBERT : *(aarzelend)* Eenentwintig jaar.

MOEDER : Eenentwintig?! En met een haardotje?!

ALBERT : Het gebeurt toch dat ze haar haren los draagt, nietwaar pa? Dan heeft ze van die lange, weelderige, kastanjebruine haren. Dan is het een keiknappe griet, nietwaar pa?

VADER : Wil jij wel eens zwijgen, snotneus!

MARINA : Toen ik je boterhammen bracht, droeg ze toch geen bril, pa!

VADER : Ze draagt een bril... als ze ver moet zien.

ALBERT : Maar op kantoor moet je toch niet ver zien!... Die is maar vier op vier! (=16 vierkante meter)!

VADER : Nee. Daar moet ze niet ver zien.

MOEDER : Dus ze draagt geen bril!

VADER : Als ze binnenkomt wel!

ALBERT : Al droeg ze een bril, je zou het niet meteen merken. Want je kijkt met alle plezier naar haar figuurtje, nietwaar pa? Wat een knappe lijn heeft dat kind! Wat denk je? 90, 60, 90?

VADER : Nee. 90, **50**, 90.

MOEDER : Hoe weet jij dat?

VADER : Euh... dat stond in haar curriculum vitae. *(duikt achter de krant)*

(Moeder neemt een deegrol uit de keukenkast. Marina en Albert fezelen en gniffelen op de achtergrond.)

MOEDER : *(klopt met deegrol de krant middendoor, streng)* Jij weet toch nog waar dit voor dient?

VADER : *(erg onderdanig)* Om deeg te rollen, zeker?

MOEDER : Maar ik kan er nog andere dingen mee doen, niet?

ALBERT : *(lachend)* De midlifecrisis de kop mee indrukken!

VADER : *(met beide handen beschermend boven het hoofd)* Dat heb je al wel eens voor iets anders gebruikt, maar dat is nu niet nodig, hoor!

MOEDER : Ook niet als jij met een secretaresse voor de pinnen komt, die van de ene minuut in de andere van een kwezel in een seksbom verandert?

VADER : Och, doorgaans ziet ze er maar kwezelachtig uit, hoor!

MOEDER : Ja?! Met de maten 90, 50, 90?

VADER : Ze hanteert haar... fysiek niet zo elegant, zie je. Ze stopt alles onder.

MOEDER : *(merkbaar gepikeerd)* Marina en Albert, moeten jullie niet naar school? Vooruit! Maak jullie klaar! *(Marina en Albert stuiven af.)* Natalie! Zijn je tanden nu nog niet gepoetst? 't Is tijd om naar school te gaan!

NATALIE : *(off set)* Ik moet mijn haar nog kammen!

MOEDER : *(tot vader)* En jij! Uit mijn keuken! En over die zandloper met de maten 90, 50, 90 zullen we het later nog eens UITVOERIG hebben! *(vader neemt jas, hoed en aktetas, dan af)*

MOEDER : Een secretaresse! Verdomme! En dan nog een mannequin van eenentwintig jaar! Dat is oneerlijke concurrentie! Maar ik steek er een stokje voor, bij de eerstvolgende gelegenheid!

SABINE : *(op)* Sorry dat ik hier zo vroeg kom binnenvallen. Maar heb je voor mij eens geen stuk chocolade, Rosa?

MOEDER : Jazeker, Sabine.

SABINE : 't Is voor de schoofzak van onze Kamiel.

MOEDER : Ik dacht, dat Kamiel altijd siroop op zijn boterham wou!

SABINE : Normaal wel. Al twintig jaar gaat hij werken met siroop tussen zijn boterhammen en nog nooit heeft hij gereclameerd. Maar weet ge wat er vanmorgen gebeurde? Hij sloeg met zijn vuist op tafel en hij zei : "Dat moet hier gaan gedaan zijn met die siroop! Ik ben het beu! Ik wil iets anders tussen mijn boterham." Kunt ge dat nu voorstellen? Dat is twintig jaar tevreden met siroop, en nu ineens reclameert hij! *(Albert op, neemt lege fles melk uit de koelkast)* Straf hè? En ik heb niets anders in huis.

Daarom dacht ik: ik zal eens aan Rosa gaan vragen of ze mij geen stuk chocola wil lenen.

ALBERT : Ma, de melk is op!

MOEDER : Ja, dat weet ik. Straks komt de melkboer.

(Albert af)

SABINE : *(ondeugend)* Als de melkboer komt, ga je dan één fles melk bestellen?

MOEDER : Ja, zeg! Ik ben niet op mijn kop gevallen!

SABINE : Weet je, in het eerste huis, daar vooraan in de straat, waar verleden maand die nieuwe huurders ingetrokken zijn... Vorige week kwam Louis de melkboer daar voor het eerst. Bestelt dat kind toch één fles melk zeker!

MOEDER : *(gniffelt)* 't Is niet waar!

SABINE : Jawel! Dat kind was och arme niet ingelicht. 't Schijnt dat Louis op slag in actie kwam!

MOEDER : 't Is wel commercieel gezien van Louis. Geen enkele huisvrouw durft bij hem één fles melk bestellen. Hij verkoopt er altijd minstens twee.

SABINE : Denk je? Volgens mij heeft Louis een vast cliënteel, dat regelmatig één fles melk bestelt. Er zijn veel mannen waar sleet op zit, hoor!

MARINA : *(op)* Ma! Waar zijn mijn schoenen?

MOEDER : Onder de strijkplank.

(Marina neemt de schoenen en doet ze aan)

SABINE : En Rosa? Heb je toevallig een stuk chocolade te veel?

MOEDER : Ik denk het wel. *(zoekt in keukenkastje en in de schuif)*

SABINE : Hoe is het op school, Marina?

MARINA : Goed zeker. Hoe is het met Herman? Hij was deze week niet op school. Is hij ziek?

SABINE : Och, een lichte griep. Vandaag blijft hij nog thuis. Maar morgen zal hij wel weer terug naar school kunnen.

MOEDER : *(doet de schuif dicht; de schuif vliegt open)* Stomme schuif!

(duwt schuif brutaal dicht)

MARINA : Doe hem de groetjes. *(af)*

MOEDER : *(geeft reep aan Sabine)* Met vanillecrème. Is dat goed?

SABINE : Als het maar geen siroop is! Niet te geloven! Twintig jaar is hij content geweest met siroop. En ineens lust hij dat niet meer! Ik hou mijn hart vast tegen volgende maand. Dan zijn we twintig jaar getrouwd!

MOEDER : *(lacht)* Getrouwd zijn is wel gevarieerder dan alle dagen boterhammen met siroop, hè Sabine!

SABINE : Vindt je? Bij mij is het nochtans alle dagen hetzelfde hoor.

Tenzij hij een pintje te veel uit heeft. Dan is het héél wat anders dan

siroop! *(lacht)* Dan krijg ik de ene hotdog na de andere. *(lacht)*

MOEDER : *(lacht)* Ho, ho, ho! Sabine!

(Natalie op, luistert naar Sabine en Moeder, houdt het kaasdoosje "in aanslag" om het gelach op te vangen)

SABINE : *(lacht)* En soms, he Rosa, *(lacht)* soms... *(lacht)* Maar dan moet

hij héél veel gedronken hebben... *(lacht)* Soms krijg ik een nagerecht...

(lacht) Wentelteefjes! *(schaterlacht)*

(Sabine en moeder schaterlachen. Natalie opent kaasdoosje, "vangt" het gelach)

MOEDER : Ai! Is me dat lachen!

SABINE : Dat heeft deugd gedaan. Nu ga ik Kamiels knapzak maken. Ik

wip straks nog wel eens binnen. *(af)*

(Natalie bergt het kaasdoosje in haar boekentas)

MOEDER : Hé! Wat moffel jij daar in je boekentas?

NATALIE : Alleen maar een doosje, mama.

MOEDER : Waar heb je dat doosje vandaan?

NATALIE : Gekregen. Van Dorus.

MOEDER : Van Dorus mag je niets aannemen. Hoe dikwijls moet ik dat nog zeggen. Dorus is een gek en ik wil niet dat je met hem omgaat. Kom, geef dat doosje maar hier.

NATALIE : Maar mama, ik...

MOEDER : (*streng*) Geef dat doosje hier en hop naar school! Straks kom je nog te laat! (*neemt doosje en legt het op de tafel. NATALIE boos af.*)

MARINA : (*Op. Neemt rapport.*) Ja maar! Pa heeft mijn rapport niet getekend! Wil jij dat doen, ma?

MOEDER : Ja. Maar nog wel met een woordje uitleg. (*MARINA zucht*) Op school moet geleerd worden. Wat je er ook van denkt, het is echt nodig.

(*tekent het rapport*) Als je dagelijks je lessen en huiswerken bijhoudt, gaat het vanzelf. (*frutselt met kaasdoosje*)

MARINA : (*steekt rapport in boekentas*) Zo vanzelf gaat dat niet.

MOEDER : Het is in elk geval heel wat gemakkelijker dan een huishouden doen.

MARINA : Maar ma! Je hoeft tegenwoordig alleen maar op knopjes drukken. Alles gaat automatisch! Daar wordt je niet moe van. Je hoeft er zelfs niet bij na te denken!

MOEDER : Daar moet je heel wat bij nadenken! Je begrijpt niet hoe gelukkig je bent omdat je naar school mag.

MARINA : (*doet jas aan*) Dat kan wel waar geweest zijn in jouw tijd, toen men op school alleen maar sommetjes maakte en leerde lezen. Nu is dat héél anders!

MOEDER : Je onderschat het meisje. Ik zou veel liever naar school gaan dan ganse dagen hier mijn nikkel staan afdraaien.

MARINA : En jij onderschat wat naar school gaan is tegenwoordig. Ik zou veel liever thuisblijven en het huishouden doen. *(opent deur, draait zich naar moeder)*

MARINA en MOEDER : *(Moeder opent kaasdoosje. MARINA en moeder zeggen tegelijkertijd:)*

IK ZOU WILLEN DAT IK IN UW PLAATS WAS!

(MARINA slaat de deur dicht. Er volgen drie bliksemflitsen met knetterende donderslagen, dan weerklinkt een bulderend gelach. MARINA gilt. Moeder gilt en davert. P.S. Er is dus een identiteitsverwisseling gebeurd. Van hier af is de dochter in het lichaam van de moeder aanwezig en vice versa.)

MOEDER: *(davert, rilt, daarna vinnig als een teenager)* Ben ik wakker of slaap ik nog? *(kijkt op keukenklok.)* Shit! Het is al half negen. Ik had al moeten weg zijn! Straks kom ik te laat op school, en die panharing van een directeur geeft tegenwoordig voor 't minste strafstudie. *(zoekt jas aan kapstok)* Tiens! Waar is mijn jas? *(roept)* Ma! Waar is mijn jas? *(roept in living)* Ma? Ma?... Foert! Dan doe ik mijn zondagse jas aan. *(Neemt zondagse jas, gaat voor de spiegel staan, staart geschokt in de spiegel, wrijft de ogen uit en kijkt weer.)* Hoe komt het dat ik hier sta en ma daar? Er klopt iets niet. *(kijkt langdurig in spiegel.)* Ik snap het. Ik slaap en droom dat ik ons ma ben. *(hangt jas aan de kapstok)* Verder dromen Marina, verder dromen! Nu hoef je niet naar school en je bent getrouwd! *(griezelt)* Met pa! *(kordaat)* Die ga ik inwisselen, voor Herman. *(bekijkt tevreden haar figuur in de spiegel)* Nu ik volwassen materiaal heb, kan ik hem misschien verleiden... Hm... 't is 't proberen waard. *(gaat zwierig boven op keukenkastje zitten bij de telefoon; draait nummer)* Hallo! Met Herman Van Bolle?... Dag Herman, 't is met Ma... de MA van Marina... Ja, met Rosa. Euh Herman, zou jij even kunnen komen?... Wel,... de gootsteen is verstopt. Zou jij die willen ontstoppen?... Binnen een uurtje? OK. Tot straks! *(haakt in)* Yes! Yes! Hij komt! Wij tweeën alleen thuis! Wow,

Herman! Here I am! *(voor de spiegel)* Met al mijn... 'moeders' charmes!
De afvoer. De afvoer moet verstopt zijn. *(kiept de inhoud van de vuilnisemmer in de gootsteen; duwt de afval in de afvoer)* Eh voilà! En nu ga ik profiteren, zoals ons ma. *(haalt stapel tijdschriften in de living; zet de radio luid, danst naar de ijskast, neemt flesje Cola, danst naar de schuif, neemt een pakje kauwgom, doet schuif dicht; schuif vliegt weer open; duwt schuif brutaal dicht.)* STOMME SCHUIF! *(Eet kauwgom, bladert in tijdschriften, zingt. De telefoon rinkelt. Zet radio af en telefoneert)* Met Ma.. dame Van Uffelen. *(blaast kauwgom, knabbelt van 't verschieten alles snel bijeen)* Ja pa... Euh Pa(a)trick!... Uw hemd?... Dat wit gestreept?... Moet IK dat strijken?!... Ah! Sybille komt het deze namiddag ophalen!... Wie is Sybille?... Ach uw secretaresse! Waarom heb je dat hemd zo dringend nodig? Een koffievlek. En vanmiddag moet je in Zaventem een Amerikaan ophalen... Je brengt hem vanavond mee!... Een soufflé bakken?! Moet IK een soufflé bakken?!... Ja, ja, soufflés bakken is mijn specialiteit. Natuurlijk... Tot straks... Mijn snoezepoezeke!? *(grinnikt terwijl ze inhaakt)* Mijn snoezepoezeke? *(misnoegd)* Zijn hemd strijken. Dat valt tegen. *(zoekt het hemd in de wasmand, zwiert alles op de grond, vindt een minuscuul behaasje)* Wow! Is dit van ons ma?! Die heeft nog meer in haar marge dan ik dacht! Nu begrijp ik waarom pa zo poeslief is. *(imiteert vader)* "Zou jij een soufflé willen bakken, snoezepoezeke?" Shit! Dat ook nog! Daar begin ik best eerst mee. *(legt beha op strijkplank)* Het kookboek. *(zoekt, vindt kookboek in de schuif; doet schuif dicht waarna ze weer open gaat, duwt brutaal tegen schuif)* Stomme schuif! *(zet radio aan, danst voortdurend en zingt mee terwijl ze werkt; leest)* "Soufflé. Bladzijde 203... Splits 5 eieren en klop het eiwit." *(neemt kommen en 5 eieren uit de kast, kliepert bij het splitsen van de eieren, veegt handen af aan haar kleding, danst en zingt terwijl ze de eieren klopt; leest)* "Kook een halve liter melk met 150 gram suiker." *(opent ijskast)* Shit! De melk is op! Wat nu? *(merkt de vlekken op haar kleding.)* Jesus Christ! Zo kan ik Herman niet onder de ogen komen. *(glundert)* Als ik dat sexy kleed van ons ma

eens aandeed? Tegen die diepe split kunnen zelfs pa's hormonen niet goed tegen, heb ik al gezien. *(af)*

LOUIS : *(op met mandje met 6 flessen melk)* Hallo! De melkboer! *(trekt deur naar de living open)* Rosa! 't Is de melkboer! *(boven is gestommel te horen)* Ah! Ze is thuis. In de slaapkamer zo te horen. Verdorie, als ze toch maar eens één fles melk wou bestellen! Eén fles melk vragen en hup... de melkboer wordt een Broedertje van Liefde. En een devote, hoor! Ene die de kaarsjes laat branden! Met Rosa zou ik niet eens veel moeite moeten doen. Ze is niet van de jongste, maar daar zit pit in, dat zie je zo! *(Moeder op terwijl ze haar blouse dicht knoopt)* Eh voilà! De melkboer is er! Wat mag het zijn vandaag?

MOEDER : Euh... Geef maar één fles melk.

LOUIS : *(verbaasd)* Wablieft?

MOEDER : Eén fles melk. Hoor je niet goed?

LOUIS : *(loopt met open armen naar moeder)* Rosa! Schatje!... Eén fles melk!... Eindelijk!...

MOEDER : *(verschanst zich achter strijkplank)* Reageer jij altijd zo als iemand één fles melk vraagt? Wat gebeurt er dan als iemand een hele bak bestelt?

ROSA : Rosa, darling! Telkens ik hier binnenkwam dacht ik: "Rosaatje,

Rosaatje, vraag het dan toch! Bestel één flesje melk! *(imiteert Ivan*

Heylen) Doe het dan, doe het dan, schoon wijveke! Ge weet dat ik u gere zie. Laat ne keer zien hoe gere dat gij mij zie! *(loopt achter Rosa aan die zich probeert te verschansen)*

MOEDER : Als er één zanger is waar ik niet tegen kan, is het Ivan Heylen!

LOUIS : Maar blijf dan toch staan, Rosa. Zo kan ik niet LEVEREN, hoor! *(merkt behaatje)* Oh Rosa! Is dat van jou?

MOEDER : Nee. Ik draag geen beha.

LOUIS : Geen b... en jij komt er nog zo stevig voor!... Kom in mijn armen
frivool tortelduifje, sexy snoezepoezeke!... *(stevent met uitgestoken armen
op moeder af, die weer rondjes loopt)*

SABINE : *(op met doos met taart)* Oeps! Ik kom blijkbaar ongelegen.
(schalks tot moeder) Eén fles melk besteld? Dan kom ik binnen een uur
nog wel eens terug. *(verheerlijkt)* Want de nummertjes van de melkboer
zijn geen vluggertjes. De Louis maakt er werk van. *(verschrikt)* Dat heb ik
horen zeggen. Veel plezier!

MOEDER : Sabine! Ga niet weg! Blijf eventjes! Asjeblieft!

SABINE : Doe maar Rosa! Louis kent er iets van... heb ik horen zeggen.
Ik heb niets gezien en kan zwijgen als een open graf. Hier. Ik had een
taart met slagroom meegebracht voor onze koffieklets. Maar nu de zaken
er zo voor staan, zet je ze beter nog een uurtje in de ijskast. *(zet taart op
de tafel; giechelend)* Je belt maar wanneer je "hot news" hebt. *(af)*

MOEDER : *(noodkreet)* Sabine!

LOUIS : *(grijnzend)* Rosa, als ik jou zie ben ik niet meer bij te sturen.

MOEDER : Zo heeft Koen Wouters dat vast niet bedoeld!

LOUIS : Ik wil je, kom bij me, hou van me... *(loopt weer achter Roza aan)*

MOEDER : Dat van de Kreuners kent hij ook al!

LOUIS : Alle mooie vrouwen zijn zo lelijk... als ik jou zie!

MOEDER : Waarom ik, en niet een ander... *(stopt bruusk)* Stop! Ik hou
niet van 10 om te zien. *(beveelt)* Kom hier naast mij zitten. *(Louis zet zich,
schuift dicht tegen Rosa aan)*

MOEDER : Schuif op. Als je zo dicht zit, krijg ik mijn woorden niet bijeen
geademd. *(Louis schuift op)* Ok, ik heb één fles melk besteld *(terzijde)* en
begin te begrijpen wat het betekent. *(tot Louis)* Maar, je had moeten
wachten tot ik alles gezegd had. Niet ik, maar Sabine wou één fles melk.
Maar ze durfde het niet vragen.

LOUIS : Komaan! Ik lever bij haar om de veertien dagen één fles melk!

MOEDER : (*camoufleert haar verbazing*) Ja, maar, ze wou het nu eens anders spelen. Ik moest de bestelling doen en dan zou zij de indruk hebben dat jij... euh... spontaan over de brug kwam.

LOUIS : Ach zit dat zo?! Dan zal ik haar eens gaan depanneren. Iets dat pruttelt, mag men niet laten aanbranden, nietwaar? (*wil vertrekken*)

MOEDER : Oh Louis! Nu je hier toch bent. Ik had graag TWEE flessen melk. (*opent schuif; neemt geld; sluit schuif waarna de schuif weer open gaat; duwt schuif brutaal dicht.*) Stomme schuif! (*tot Louis*) Hoeveel is het?

LOUIS : Vijftig frank. (*terwijl Moeder betaalt*) Aan één flesje melk verdien ik wel niet veel, maar er zijn hogere idealen dan het slijk der aarde, nietwaar? Bedankt en tot volgende week, Rosa. Hopelijk bestel jij dan één fles melk. (*af*)

MOEDER : Tja, ma! Ik dacht dat melk bestellen eenvoudiger was! Waar was gebleven? O ja! De soufflé. (*leest*) "Kook een halve liter melk met 150 gram suiker." (*doet melk in kookpot; neemt suiker*) 150 gram? (*kiept halve zak suiker in melk*) Dat zal ongeveer zo iets zijn. (*zet kookpot op vuur, zet radio aan, danst terwijl ze werkt;leest*) "Smelt in andere pan 50 gram boter en voeg er 40 gram maïzena aan toe". (*neemt de ingrediënten*) Waarom zou ik dat eerst smelten? In de warme pap wordt dat immers ook mals! (*kiept alle ingrediënten in de kookpot, leest*) "Laat doorkoken tot dikke room." Koken? Waarom? Het IS al keidikke pap! (*leest*) "Voeg de eierdooiers, de eiwitten er voorzichtig bij. Doe alles in een vuurvaste kom en zet in een gematigde oven gedurende 16 à 18 minuten." Dat zal rap gebeurd zijn. Hé! Een soufflé maken is gemakkelijker dan ik dacht. (*voert het recept onnauwkeurig, dansend, zingend en kliederend uit*) 'k Zal de oven maar op 200 graden zetten, dan is het rapper klaar. En nu de strijk. (*neemt het hemd, steekt strijkijzer in stopcontact, merkt de rommel op de vloer*) Dat zal ik eens rap in de wasmachine steken. (*frommelt alles in*

wasmachine) 't Gaat er bijna niet in. (*kordaat*) En 't zal er in MOETEN!...
(*stamp het wasgoed vast in de wasmachine; kiept een half pak
zeepoeder in de wasmachine*) Ziezo. En nu dat hemd nog strijken en dan
zit het werk er op. Dan ga ik profiteren, zoals ons ma. (*er wordt gebeld;
laat het strijkijzer op hemd staan en opent de deur; Herman op*) Ha
Herman! Kom binnen! Weet je moeder dat je hier bent?
HERMAN : Nee. Toen de melkboer aanbelde, ben ik langs de achterdeur
buiten geglipt. Mijn moeder heeft niet graag dat ik hier kom, zie je. Ze
denkt dat je dochter verliefd is op mij.
MOEDER : Nee toch! En jij? Ben jij verliefd op mijn dochter?
HERMAN : Ik mag niet. Mijn moeder vindt Marina geen goede partij. Ze
zegt dat Marina niet goed studeert. Ze zegt... dat Marina een lompe trut is.
MOEDER : Ach, zegt ze dat?! (*terzijde*) De teef! (*poeslief tot Herman*) En
wat vind jij van mij...N dochter?
HERMAN : Ik vind haar mooi, en lief. Alleen spijtig, dat ze op school haar
best niet doet.
MOEDER : Doet ze haar best niet?!
HERMAN : Ik heb de indruk van niet, hoor mevrouw.
MOEDER : En wat vind je van mij?
HERMAN : Oh mevrouw, die vraag overvalt me.
MOEDER : Zeg maar "Rosa".
HERMAN : Zal ik dan maar naar die afvoer kijken... Rosa?
MOEDER : O ja. Dan zal ik intussen wat strijken. STRIJKEN! (*vliegt naar
hemd; het strijkijzer heeft er door gebrand*) O jee! Pa... trick zal straks een
hemd ZONDER streepjes moeten aandoen.
HERMAN : (*lachend*) Mét een ruitje!
MOEDER : (*werpt het hemd in de vuilnisbak*) Och, ik geef straks een wit
hemd mee. Daar zal hij die Amerikaan ook wel mee kunnen verwelkomen.
HERMAN : Komt er een Amerikaan?
MOEDER : Ja.
HERMAN : Naar hier?

MOEDER : Ja. Het gebeurt nog dat Pa... trick zijn zakenrelaties thuis uitnodigt.

HERMAN : Een Amerikaan! Waw! Zou ik dan misschien eens mogen langskomen? Dan kan ik Engels oefenen. Ik ben namelijk zinnens om voor vertaler tolk te studeren.

MOEDER : Werkelijk? Ja, kom maar gerust. Zodra hij er is, zal ik je bellen. Ok?

HERMAN : Dank je. Zal ik dan nu maar eens naar de afvoer kijken?

MOEDER : Ja. Doe dat eerst. Nadien kunnen we nog wat babbelen. Kan ik helpen? De strijk is nu toch gedaan. *(stamp de overige strijk onder strijkplank)*

HERMAN : Zou je zo vriendelijk willen zijn om een Engelse sleutel te halen?

MOEDER : Engelse sleutel? *(denkt na)* Die zou in de garage kunnen liggen. *(af)*

(Herman maakt ruimte vrij in het kastje onder de gootsteen – er staat ook een emmer in – en gaat met hoofd in het kastje onder de afvoerbak liggen, werkt)

MOEDER : *(op met Engelse sleutel)* Asjeblijft. *(Herman hoort het niet; luider)* Alsjeblieft! De Engelse sleutel!

HERMAN : *(met hoofd in kastje)* Dank je.

MOEDER : Gaat het? *(geen reactie van Herman)* Ja zeg! Zolang hij met zijn kop onder het kastje steekt, heb ik er niks aan. 'k Zal eens iets halen om te helpen. *(af)*

(Herman neemt de emmer; geluid van afvoerwater dat in de emmer terechtkomt; kruipt weer met hoofd in de kast)

MOEDER : *(op met fles ammoniak)* Ammoniak. Dat zal die rommel in de gootsteen wel oplossen. *(giet de fles leeg in gootsteen; Herman proest)* Is 't gemaakt? *(Herman komt te voorschijn met gebleekt haar = blonde pruik)*
Oh Herman! Je haar!

HERMAN : Ik wou de stop van de afvoer er terug op vijzen en toen kwam er nog van alles uit. Mijn kop is nat, en koud.

MOEDER : *(beduusd)* Dat was ammoniak. Je haar is nu wit. Geblondeerd. *(enthousiast)* Maar 't is mooi, hoor! Het staat je! Je bent er zelfs knapper mee!

HERMAN : *(ongemakkelijk)*...Knap?

MOEDER : Ja kijk! *(troont Herman mee naar de spiegel)*

HERMAN : *(aarzelend)* Tja... 't is niet mis.

MOEDER : Je ziet er véél knapper uit zo. En intelligenter!

HERMAN : *(ruikt)* Maar het stinkt wel!

MOEDER : Kom we gaan naar de badkamer. Ik zal je kop wassen, dan is die reuk weg. *(Moeder troont Herman mee af)*

DORUS : *(Huppelt op; scandeert)* Natalie. Natalie. Natalie. *(roept)*

Natalieke! Zijt ge niet thuis? Spijtig. Ik wou mijn Toetekome terug. *(gaat op stoel zitten, doet schoenen uit, zet schoenen op tafel, legt voeten op de tafel, bekijkt de grote gaten in zijn kousen)* "pert-total"! Ik moet nieuwe vragen. En rap. Want als mijn sokken mijn tenen niet meer kunnen tegenhouden, zullen ze door mijn schoenen groeien. *(merkt doosje op tafel; blij:)* Ha! Mijn Toetekome! Rap een paar sokjes bestellen. *(trekt sokken uit, legt blote voeten op tafel, opent doosje en zegt plechtig)* Ik wil nieuwe sokken. *(Ontevreden)* Oh nee! Toetekome lacht niet meer. Nu moet ik eerst een lach gaan zoeken. En dat is niet van de poes. Want er wordt niet veel meer gelachen tegenwoordig. *(af)*

(Moeder en Herman op. Moeder wrijft met badhanddoek Hermans haar droog; beiden giechelen en lachen.)

HERMAN : Ik kom hier in 't vervolg meer op bezoek. Hier val je van de ene verrassing in de andere. Mijn haar wordt gratis geblondeerd. Mijn kop wordt gewassen. Je wou zelfs mijn rug wassen! Maar daar ben ik toch een beetje te verlegen voor, hoor. Dat zal ik zelf wel doen.

MOEDER : Je was zo vriendelijk om die gootsteen te repareren, dus je verdient het om verwend te worden. *(neemt de doos met taart)* En nu nog een stukje taart.

HERMAN : Mm! Taart! Dat lust ik wel! *(zet zich aan tafel)*

MOEDER : Spijtig dat je hier niet mag komen van je moeder. We zouden het hier dikwijls gezellig kunnen maken. *(zet de taart pal voor Herman op tafel)* Zal ik nog wat muziek opzetten? Wat hoor je het liefst? Nirvana? De Dinky Toys?

HERMAN : Heb je Mozart? *(Moeder kijkt bedenkelijk)* Tsjajkovski?

SABINE : *(roept off set)* Rosa!

HERMAN : *(verschrikt)* Oh nee! Mijn moeder! *(slaat de armen om het hoofd, wil zijn hoofd op de tafel verbergen en duikt bijgevolg met zijn gelaat in de taart)*

SABINE : *(op)* Oh! Je hebt bezoek! Dan kom ik straks wel eens terug.

(veelbetekenend) Ik heb heel wat te vertellen! En aan jouw outfit en gezelschap te zien jij ook! *(knipoogt, af)*

(Herman komt potsierlijk uit de taart te voorschijn)

MOEDER : *(proest het uit)* Wat een keiknappe camouflage! Nu zal ik je toch in bad moeten steken. Zo kan je niet naar huis.

HERMAN : Ach nee. Ik zal me thuis wel wassen. In de serre staat een emmer water. Mijn moeder zal er niets van merken. Bovendien, jij hebt nog werk genoeg zonder dat je je over mij moet ontfermen. *(kijkt rond)* Je moet nog afwassen, nog strijken en de was is ook nog niet gedaan. Alleen, als het niet te veel gevraagd is, zou ik een handdoek willen meenemen. In de serre ligt er geen.

MOEDER : *(geeft keukenhanddoek)* Je kan toch hier blijven?

HERMAN : Je bent ontzettend lief en 't is hier heel plezant. Maar mijn moeder kan terugkomen. Het zou mijn beste dag niet zijn als ze merkt dat ik hier ben. Tot ziens! *(af)*

MOEDER : Shit! 't Wilt niet meewerken. *(de wasmachine begint te daveren en spuit zeepsop; Moeder schrikt; daarop flikkeren de lampen van de luster)* Jesus! *(er komt rook uit de oven)* Oh nee! Mijn soufflé! *(de schuif begint onophoudelijk in en uit te schuiven, moeder gilt, krijst)* Het spookt! *(rent paniekerig rond; springt dan, als een onmachtige kleuter, voortdurend met beide voeten op de grond)* IK WIL NAAR SCHOOL!
(weent)

----- DOEK -----

2e BEDRIJF

(De keuken is netjes opgeruimd. Alleen de strijkplank en mand met strijkgoed staan er nog.)

MARINA : Voilà. Opgeruimd. Het zag er hier nogal uit! De zekering was gesprongen, alle keukenkastjes stonden open, een berg afwas, een berg strijk, de wasmachine kapot. Alleen mijn nachtmerrie is er nog. *(kijkt naar beneden)* Ik zit nog altijd in 't lijf van ons Marina. Ik wil daar uit! Ik wil niet meer naar school! Met hun stomme vragen! "Wie heeft de strijd Falklands-Engeland gewonnen?" Wat weet ik van internationale voetbal?!

NATALIE : *(Op met boekentas.)* Hi Marina! Ligt hier nergens een doosje smeerkaas van de La-vache-qui-rit?

MARINA : Nee. Neem maar iets anders bij de boterham.

NATALIE : Dat was een doosje van Dorus. Daar zit een geest is. De geest van Toetekome. Echt waar! Ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Dorus heeft er een consecratie mee gegeven.

MARINA : Een demonstratie, zeker!

NATALIE : Dorus deed een wens, deed het doosje open. De geest van Toetekome lachte en zijn wens ging in vervulling.

MARINA : Dat kan niet. Zoiets bestaat niet.

NATALIE : Wel waar! Dorus bestelde twee hotdogs en toen die geest stopte met lachen... hokuspokuspas... lagen er twee ferm hotdogs op de grond.

MARINA : Momentje. Had ik zo'n doosje niet vast toen... Natalie, waar is dat kaasdoosje?

NATALIE : Ons ma had het hier op tafel gelegd.

MARINA : Ga Dorus halen. Sito presto.

NATALIE : Dorus mag hier niet komen van ons ma.

MARINA : Je moet immers niet altijd doen wat ma zegt. *(klopt zichzelf tegen het voorhoofd)* Wat zeg ik toch allemaal!

NATALIE : Ok. Maar als ik naar mijn voeten krijg, zeg ik dat jij me opgestookt hebt.

MARINA : Ma zal er deze keer niets van zeggen. Daar moogt ge gerust in zijn. *(Natalie af)* Als het verhaal van die geest klopt, is dat de reden waarom ik met het lijf van ons Marina rondloop. Maar... dan loopt ons Marina met mijn fysiek rond! Verdomme, ik hoop dat ze zich deftig gedragen heeft!

ALBERT : *(op)* Hi Marina! Hoe was het op school?

MARINA : Rot.

ALBERT : Een gewone dag dus.

MARINA : Ik heb me doodgeërgerd aan de manier waarop er les gegeven wordt. En geen een geeft uitleg als je iets vraagt. "Zoekt dat maar op", zeggen ze, of "dat is leerstof van verleden jaar, dat moet je kennen".

ALBERT : *(zucht)* Maar goed dat het af en toe speeltijd is.

MARINA : Dat viel ook tegen. Al die stomme tienerverhalen over hun avontuurtjes in de discotheken, keiharde muziek, orgies op Torhout-Werchter, de schoon benen van de voetbalisten...

ALBERT : (*verrukt*) Hebben ze het over mijn benen ook gehad?

MARINA : Als je over een serieus onderwerp begint, lachen ze je vierkant uit. Ik werd daar op de duur zo kwaad om... (*bekent met tegenzin*) Ik heb strafstudie gekregen.

ALBERT : Dat zijn we gewend. Zeg tegen ons ma nog maar eens dat ge naar een vriendin gaat. Dat smoesje doet het nog altijd. (*Marina is verbaasd*) En? Waaraan heb je deze keer een strafstudie te danken?

MARINA : Het was de schuld van Wendy Vandersarren. Dat verwaand nest! Ze zei: "Ja Marina, mijn moeder is een zaag, maar als ik dat zo hoor, zaagt die van u nog meer!" Ik had op dat moment 400 bladzijden kunstgeschiedenis vast. En die heeft ze alle 400 op haar kop gekregen. De trut liep toen blèrens naar de directeur. En die zeveraar gaf me strafstudie.

ALBERT : Je springt de laatste tijd wel rap uit je vel, hè meisje! Je begint het temperament van ma te krijgen. Die slaat er soms ook op los met haar deegrol. Zoals daarstraks, toen ze hoorde dat pa een knap secretaresse heeft. Moest ze dat meisje in levende lijve gezien hebben, zou ze doorgeklopt hebben. Want 't is potverdekke een knappe!

MARINA : O ja?

ALBERT : Een beeld van een kind! Als ik ma was, ik zou daveren van jaloezie!

MARINA : (*met opgekropte woede:*) Ik geloof dat ze doet.

ALBERT : (*kijkt op uurwerk*) Tijd om te gaan voetballen. Weet jij toevallig waar mijn voetbalbroek ligt?

MARINA : In de wasmand. Die is nog niet gewassen.

ALBERT : Ja zeg! Heeft ons ma weeral met haar poten omhoog gelegen!

MARINA : Ons ma ligt niet met haar poten omhoog. Die werkt. De godganse dag. En dat ze vandaag de was niet gedaan heeft, daar heeft ze waarschijnlijk een heel goede reden voor.

ALBERT : Niet moeien, hè meisje! Of ik zeg het tegen ons ma over die strafstudie... en over Herman ook.

MARINA : Welke Herman?

ALBERT : Doe niet onnozel. Die van hiernaast natuurlijk. Heb je hem nu al gekust? (*Marina is sprakeloos van verbazing*) Ach wel nee. Ik zal er niets van tegen ma zeggen. Maar dan vertel jij haar ook niet dat ik van pa's whisky proef en de fles bijvul met water, hè?

MARINA : Je mag gerust zijn, Albert. Als ma het ooit te weten komt, weet ze het van jou. Niet van mij.

ALBERT : Ik pas wel op! En nu ga ik me klaarmaken voor de voetbal. Wat ga jij doen?

MARINA : De was en de strijk.

ALBERT : Dat doet ons ma toch!

MARINA : Ik wil haar een beetje helpen. En nu er een Herman is, kan ik best al maar beginnen oefenen.

(*Herman op met vuile keukenhanddoek.*)

ALBERT : Als je over de duivel spreekt... Ik laat jullie alleen. Maak het gezellig, maar hou het deftig. (*knipoogt en af*)

MARINA : Dag Herman. Heb je je haar laten blonderen?

HERMAN : Dat heeft jouw ma gedaan.

MARINA : Wablief?

HERMAN : Jij hebt een toffe ma, zeg! Ze heeft mijn kop gewassen. En daarna scheelde het niet veel of ze had me in bad gestopt.

MARINA : Wat gebeurt er hier toch allemaal als ik niet thuis ben!

HERMAN : We hebben nogal gelachen! 't Begon met het hemd van uw pa. Dat moest gestreken worden. (*lacht*) Zooo'n (*overdrijft*) gat had ze er met het strijkijzer in gebrand!

MARINA : Oh nee!

HERMAN : Jawel! (*proest het uit*) Ze vond het niet erg. Ze smeed het doodleuk in de vuilnisbak!

MARINA : (*snelt naar vuilnisbak; haalt het hemd er uit*) Pa's beste hemd!

HERMAN : Als mijn ma dat moest voorhebben, zou ze nogal gesakkerd hebben. Maar uw ma tilt daar niet aan. En ze heeft gelijk. Het onheil is toch al geschied. Sakkeren helpt dan niet meer.

MARINA : *(verwonderd)* Ja. Daar zit iets in!

HERMAN : Toen ik onder de gootsteen lag om de verstopte afvoer te repareren, kapte ze per ongeluk een fles ammoniak over mijn kop.

MARINA : Als ik toch maar eens niet thuis ben!

HERMAN : In plaats van te panikeren zag uw ma weeral de mooie kant van de zaak. Ze vond mijn nieuwe kleur knap. Wat vind jij ervan?

MARINA : 't Is niet mis.

HERMAN : Ik kwam de handdoek terugbrengen. Pas op! Er hangt nog wat crème fraîche in.

MARINA : *(pakt handdoek aan met duim en wijsvinger)* Crème fraîche?

HERMAN : *(lacht)* Ja, ik was met mijn gezicht in de taart gevallen. Ik ben me stiekem gaan wassen in onze serre . Want ik mag van mij ma hier niet komen.

MARINA : Waarom niet?

HERMAN : Ze is bang dat ik op jou verliefd word.

MARINA : Waarom zou je op mij niet mogen verliefd worden?

HERMAN : Ze heeft liever dat ik een meisje kies van betere komaf. Een die aan de universiteit studeert, of zo.

MARINA : Dat die nog eens een stuk chocolade komt vragen!

HERMAN : Maar nu ik je ma leren kennen heb, zou ik wel verliefd op je kunnen worden.

MARINA : Wat heeft mijn ma daar mee te maken?

HERMAN : In je ma herkende ik jou. Maar dan in een volwassen vorm. Jij bent ook zo levendig. Zo optimistisch. Ik denk, dat ik van je hou. En als je wil, help ik je met studeren. We kunnen samen oefenen, huiswerk maken. Ik hou van je.

(Herman wil Marina omhelzen. Op dat ogenblik wordt er gebeld.)

MARINA : *(snelt naar deur, roept opgelucht)* Kom binnen! Kom binnen!

SOFIE : *(op met cassettespeler)* Hi Marina! Herman! Stoor ik?

HERMAN : Ja. MARINA : Nee.

SOFIE : Wat is het nu, ja of nee?

HERMAN : Nee. MARINA : Ja.

SOFIE : Kunnen we repeteren?

MARINA : Repeteren? Waarvoor?

SOFIE : Onze playback voor het feestje. We gingen het vandaag inoefenen, remember? Deze namiddag zouden we het kot voor ons alleen hebben. Albert ging voetballen, jouw pa was op zijn werk en je ma ging op woensdagnamiddag meestal boodschappen doen.

MARINA : Zou ons Ma... boodschappen aan 't doen zijn?

SOFIE : Is ze thuis?

MARINA : Ja en nee.

HERMAN : Dan zal ik jullie maar laten repeteren. Als die Amerikaan er is, mag ik terugkomen van je ma. Tot straks.(af)

MARINA : Dus, wij gaan repeteren. Wat moet ik doen?

SOFIE : Eerst je outfit aantrekken

MARINA : Welke outfit?

SOFIE : Je zou toch Albert's lederen broek aantrekken en zijn gitaar lenen. En onder je matras had je de andere attributen verstopt. Word eens wakker!

MARINA : Ok, ok!

SOFIE : Mag ik iets uit de ijskast nemen? Ik heb dorst.

MARINA : Je doet maar alsof je thuis bent. Ma weet hier toch niets van.

(af)

(Sofie installeert cassette recorder. Schenkt voor zichzelf een glas fruitsap in en drinkt.)

ALBERT : *(op in voetbaluitrusting, zingt:)* "Zij dronk ranja met een rietje, mijn Sofietje!" Dag mijn Sofietje! *(Sofie en Albert en kussen elkaar)* Kom je naar de match kijken?

SOFIE : Zodra we gedaan hebben met repeteren kom ik naar jou gevlogen, mijn schatje. En ik denk dat we niet lang zullen repeteren. Want Marina lijkt niet vorm vandaag.

ALBERT : Ja, ik heb het ook al gemerkt. Ze is nogal kort van stof vandaag.

SOFIE : Daarstraks op school was ze ook al kattig. Ze ging ons allemaal eens de les spellen. Ze zei dat we te laks waren, dat we alles de licht opvatten, dat het leven geen lolletje is...

ALBERT : Zei Marina zoiets? Ze was aan 't zwansen, zeker?

SOFIE : Dat dachten we eerst ook. Maar ze bleef preken. Op de duur begon ze zelfs in geuren en kleuren uit te leggen hoe we een soufflé moesten bakken!

ALBERT : Ons Marina kan toch geen soufflé bakken! Ik denk dat ze stapelverliefd is, Sofie. Ze begint zich al in te beelden dat ze getrouwd is.

SOFIE : Ik ben ook stapelverliefd. Maar een soufflé bakken interesseert me niet. Er zijn heel andere dingen die me interesseren.

ALBERT : (*verliefd*) Wat zoal?

SOFIE : Dat je me vastpakt en kust!

ALBERT : Kom hier! (*kust Sofie*)

MARINA : (op, gekleed als Alice Cooper) Oh! Zit dat hier zo!

ALBERT : Dat weet je toch!

MARINA : Ik wel, maar ma nog niet, zeker!

ALBERT : Durf het niet tegen ma te zeggen, hè! Of ik doe jouw boekje ook open. (*kijkt op uurwerk*) Ik moet gaan. (*tot Sofie*) Ik zie je straks, achter de kantine. (*af*)

MARINA : "Achter" de kantine?

SOFIE : Daar staan we gerust.

MARINA : Ja, daar zullen moeders nooit gaan zoeken.

SOFIE : Ben je klaar? Mag ik het opzetten?

MARINA : Ik zal mijn best doen.

(Sofie zet muziek op. Marina tokkelt op gitaar en huppelt ouderwets mee op muziek. Ze opent haar mond niet synchroon met tekst.)

SOFIE : *(zet muziek af)* Maar Marina. Zo staat Alice Cooper toch niet op het podium. Die beweegt met alles: zijn benen, kop, armen, lijf. Die gaat plat op de grond liggen; wringt zich in bochten. Die leeft zich uit! En jij staat daar als een houten plankske. Opnieuw!

MARINA : In bochten wringen? Op de grond gaan liggen? Ik zal 't proberen. Een mens is nooit te oud om te leren.

(Sofie zet muziek op. Marina geeft een staaltje hardrock ten beste. Haar mond beweegt evenwel nog niet synchroon. Halverwege zet Sofie muziek af. Marina puft en hijgt.)

SOFIE : Was al wat beter. Maar je kent de tekst niet.

MARINA : Welke tekst? Ik dacht dat het buikkrampen waren.

SOFIE : *(lacht schamper)* Weet je wat. Ik laat mijn cassette recorder hier. Dan kan je de tekst nog eens beluisteren. Ik ga naar de voetbal. Je weet, ons repeteren was een pracht van een alibi om Dan ga ik nu naar de voetbal.

MARINA : Je doet maar. Al zal onze Albert zal op dit moment nog OP het voetbalplein staan, en niet ACHTER de kantine, hoor.

SOFIE : Naar zijn knappe billen kijken is ook een attractie! *(af)*

MARINA : Die jeugd van tegenwoordig! *(doet nog een paar Alice Cooper pasjes)* Fantastisch. Wat zo'n gekronkel kan teweegbrengen! 'k Voelde me één brok energie. Alles kreeg ritme. Niet te geloven. Zelfs mijn schouderbladen waren aan 't dansen.

(Dorus en Natalie op)

NATALIE : Ah, Alice Cooper!

MARINA : Ken jij die ook al?

NATALIE : Natuurlijk. Ik ben ook al een tiener, hoor! Ik ga dit jaar naar Torhout-Werchter.

MARINA : Zet dat maar uit je hoofd. Dat zal ma nooit toelaten.

NATALIE : Het wordt tijd, dat ze begrijpt dat ik te oud ben om naar de poppenkast te gaan.

MARINA : Hebben jullie het kaasdoosje?

NATALIE : Ja, maar Dorus zal geen conse ... demonstratie kunnen geven.

MARINA : Waarom niet?

DORUS : Toetekome lacht niet meer. Luister maar! (opent doosje)

(Allen luisteren in stilte)

MARINA : Ik hoor niks.

DORUS : Ah nee! Er zit geen lach meer in. Ik moet eerst een lach vangen.

MARINA : Goed. Hier komt er een. Vang hem! *(doet poging om te lachen)*

Ha! Ha! Ha!

DORUS : Dat is een flauwe lach. Daar kan Toetekome niet mee lachen.

MARINA : Waar haal je dan een straffe lach?

DORUS : Dat weet ik niet. Als ik een goeie hoor, vang ik hem.

NATALIE : Als Dorus en ik nu eens in het dorp gingen wandelen.

Misschien kan hij daar ergens een lach opvangen en zijn doosje vullen. En dan komen we terug voor een demonstratie.

MARINA : Schitterend idee!

NATALIE : Niet tegen ma vertellen, hè!

MARINA : Ik zou niet weten waarom.

NATALIE : Kom Dorus, we gaan een lach zoeken. *(Natalie en Dorus af)*

MARINA : Wat een situatie! En waar blijft ons Marina! *(er wordt gebeld;*

Marina opent de deur)

SYBILLE : *(op)* Goede middag... *(onwennig om Marina's outfit)* euh... Ben ik bij Van Uffelen?

MARINA : Ja.

SYBILLE : Ik ben Sybille, de secretaresse van mijnheer. Ik kom het gestreken hemd van mijnheer ophalen.

MARINA : Oh maar kom binnen, juffrouw! *(terzijde)* De achterbakse snoeper! Ze is nog knapper dan ik dacht.

SYBILLE : Ik hoop dat ik U niet stoort, euh... juffrouw?

MARINA : *(poeslief)* Oh! Je noemt me "juffrouw". Hoe schattig. Maar ik ben wel "madame" van Uffelen, hoor

SYBILLE : Sorry... U leek me nog zo jong, en zo... extravagant. (*verlicht*)

Oh, maar u moet waarschijnlijk naar een verkleed bal!

MARINA : Maar nee, poeske. Zo loop ik alle dagen rond!

SYBILLE : O ja?

MARINA : Ik hoor dat je mijnheer Van Uffelen nog niet zo goed kent. Hoe lang ben je bij hem in dienst?

SYBILLE : Vijf maanden.

MARINA : (*terzijde*) De smeerlap! Vijf maanden! En ik weet van niks! (tot Sybille) Ik hoop je tevreden bent op je werk. Mijn man heeft je toch nog niet lastig gevallen?

SYBILLE : Nee, nee, mevrouw. Mijnheer is heel attent.

MARINA : Hij heeft dus nog geen... euh... toenaderingspoging gedaan?

SYBILLE : (*lacht*) Als u zijn uitnodiging om samen te gaan lunchen een toenaderingspoging noemt, wel. Maar als u iets anders bedoelt, helemaal niet.

MARINA : (*terzijde*) Samen lunchen, he? De geniepigaard! (*tot Sybille*) 't Is maar... Mijn man is in behandeling bij een psychiater, zie je. Hij lijdt aan schizofrenie; heeft een gespleten persoonlijkheid.

SYBILLE : Oh?! Daar heb ik nog niets van gemerkt.

MARINA : (*grijnslacht*) Waarschijnlijk niet. Zolang hij onder vreemden is, kan hij zijn crisissen bedwingen. Maar van het ogenblik dat hij iemand beter kent... Na vijf maanden bijvoorbeeld...

SYBILLE : Crisissen?

MARINA : Ik kan het slecht anders noemen. 't Is daarom dat ik deze kettingen draag. Om hem in bedwang te houden.

SYBILLE : (*ongerust*) Wat doet mijnheer dan als hij crisissen krijgt?

MARINA : Ga zitten, juffrouw. Want wat ik nu ga vertellen kunnen uw twee mooie benen niet dragen. Mijn benen werden ook jojo's, toen ik zijn eerste crisis meemaakte. (*beiden gaan aan tafel zitten*) Je kent het verhaal van Doctor Jeekyll en Mister Hyde?

SYBILLE : Over die man die overdag vriendelijk was en 's nachts een moordenaar?

MARINA : Juist. Patrick is ook zo iemand. Maar nog erger.

SYBILLE : Nog erger?

MARINA : Ah ja! Met uw moordenaar hebt ge maar één keer te maken
Maar met Patrick alle dagen. (*griezelig*) Als de crisis van mijn man begint -
meestal vijf maanden nadat hij iemand kent - wordt hij ...de Beul van
Drakenstein!

SYBILLE : (bang) De Beul van... D.d.d? Wat doet hij dan?

MARINA : Wat beulen altijd doen. Geselen, folteren, kerven, alles wat pijn
doet. Maar je hoeft niet bang te zijn. Iemand vermoorden, doet Patrick
niet. Alhoewel, de vorige secretaresse heeft het per ongeluk niet
overleefd. Maar alle vorigen zijn tijdig naar de kliniek gevoerd. Dat was
niet zo erg. Enfin, dat denk ik toch. Daar hebben wij niets meer van
gehoord. Geen doodsbrief, niets. Is het je al opgevallen, dat mijnheer Van
Uffelen je soms heimelijk zit te begluren?

SYBILLE : Euh... Eigenlijk wel ja!

MARINA : Had ik het niet gedacht! Dat betekent dat het kortelings gaat
beginnen, meisje. Dat kan iets voor morgen zijn. Je bent toch ingeënt?

SYBILLE : W.w.waartegen?

MARINA : Tegen de klem.

SYBILLE : N.n.nee.

MARINA : Laat dat dan maar vlug doen. Zo'n steek kan lelijk zweren als je
niet ingeënt bent.

SYBILLE : Steek?

MARINA : Ja. Hij begint gewoonlijk met een kap van zijn brievenopener. 't
Is een koperen. En dat zweert lelijk. Je levensverzekering is toch in orde?

SYBILLE : J.j.ja.

MARINA : Goed. Dan kunnen ze van jou nog trekken.

SYBILLE : Maar hoe houdt u het uit bij zo'n bruto?

MARINA : Oh! Maak je om mij geen zorgen. Ik heb ook een gespleten
persoonlijkheid. Ik hoef iemand maar vijf minuten te kennen of mijn
tweede persoonlijkheid komt eraan. Dan wordt ik de dochter van Dracula

of een weerwolf. Dat is op voorhand moeilijk te voorspellen, dat hangt af van de stand van de maan. Hoe lang zit gij hier nu al?

SYBILLE : V.v.vijf minuten.

MARINA : Ik dacht het. Want ik voel het aankomen. Het gaat beginnen.
(Marina staat op. Groot. Klopt zich op borst als baviaan. Rammelt met de kettingen. Bedreigt Sybille. Sybille in paniek af. Als Sybille buiten is krijgt Marina de slappe lach.) Die ziet Patrick niet meer op zijn bureau!

Opgeruimd staat netjes.

MOEDER : *(Steekt kop binnen. Heeft modern kapsel.)* Spookt het hier nog?

MARINA : Oh! Mijn haar! Wat heb je met mijn haar gedaan?! Welk mens van mijn leeftijd heeft nu zo'n kapsel!?

MOEDER : *(bang)* Oh nee! Ik ben daar en ik ben hier! *(weent)*

MARINA : *(troost moeder)* Maar nee, kindje. Ik ben uw ma!

MOEDER : *(wenend)* Mama! Krijg ik mijn lijf terug?

---DOEK ---

3° BEDRIJF

(De keuken ziet er netjes uit. Marina treft de laatste voorbereidselen voor de ontvangst van de Amerikaan. Er hangt een tafelkleed over de tafel. Op de tafel staat een dienblad met fles whisky en glazen. Er ligt een krant op de tafel.)

MOEDER : *(Op met boodschappen. Kauwt kauwgom.)* Ik hoop dat ik alles bij heb. *(laadt boodschappentas uit)* Twee potjes zoute nootjes. Een doos pralinnekes "Mon Chérie".

MARINA : "Mon Chérie" nog wel ! Ze hadden geen duurdere, zeker ?

MOEDER : Onze Albert lust die graag.

MARINA : Omdat er drank in zit, zeker?

MOEDER : Zou het daarom zijn?

MARINA : Hang de onnozele niet uit. Ik weet dat hij whisky drinkt en nadien de fles bijvult met water. Daarover heb ik met hem nog een eitje te pellen. En over uw vriendin Sofie ook.

MOEDER : Van wie weet je dat?

MARINA : Van Albert himself.

MOEDER : Ma! Je hebt van de situatie geprofiteerd! Dat is niet fair!

MARINA : En jij dan? Wat heb je met mijn haar gedaan? Zo durf ik niet op straat komen. Trouwens, ik niemand iets gevraagd. Iedereen heeft me spontaan alles verteld. Ik heb veel bijgeleerd vandaag.

MOEDER : (*lachend*) Dat zal wel. Hoe was het op school? Nu zal ik overal wel tien op tien hebben, zeker?

MARINA : Nee, want 't was zwemles.

MOEDER : Ach ja! Ik ging de 500 meter halen. Hoe is 't geweest?

MARINA : Je weet dat ik niet kan zwemmen. Dus heb ik het excuus gebruikt dat een vrouw één keer op de maand kan gebruiken.

MOEDER : En hebben ze het aanvaard?

MARINA : Nee. Want jij had het vorige week al gebruikt. Luister, van die nul op je komende rapport zal ik voor één keer eens niets zeggen. (*als Marina wil uitvaren*) Wat heb je nog meegebracht?

MOEDER : Twee gesneden broden en ... vijf pakjes kauwgom.

MARINA : Kauwgom. Weer aan jezelf gedacht, ja?

MOEDER : Er komt een Amerikaan! Die zijn dol op kauwgom.

MARINA : Ik denk niet dat een Amerikaanse zakenman kauwgom knauwt.

Maar 't zal wel opgeraken. (*steekt een kauwgom in haar mond*)

MOEDER : Sedert wanneer eet jij kauwgom?

MARINA : Ik haat kauwgom. Maar we gaan onze rol moeten spelen zoals het hoort. Ik ben Marina en jij bent mijn moeder. Pa brengt alleen klanten mee naar huis als er veel geld van afhangt. Dus wij mogen geen flaters begaan. Begrepen?

MOEDER : Ja, ma.

MARINA : Wat zeg je?

MOEDER : Ja, Marina!

(Natalie en Dorus op.)

NATALIE : Shit! Ma is thuis!

MARINA : Je hoeft niet bang te zijn, Natalie. Ma weet er alles van.

NATALIE : *(boos)* Je had beloofd er niets van tegen ma te zeggen. Dat vind ik niet eerlijk. Man Marina heeft mij opgestookt! Ik moest van haar met Dorus gaan wandelen.

MOEDER : En? Heb je een lach kunnen vangen?

NATALIE : Dat weet ze ook al! Als ik straks geen computer heb, is het jouw schuld!

MARINA : En heb je een lach kunnen vangen?

DORUS : Er werd nergens gelachen.

MARINA : Waar ben je geweest?

NATALIE : Eerst zijn we naar de kerk geweest.

DORUS : Daar was veel volk. Maar niemand lachte.

MARINA : Wie lacht er nu in de kerk!

NATALIE : Daarna zijn we naar Wiske gegaan, naar de superette.

MARINA : Daar wordt niet gelachen. Daar wordt alleen maar geroddeld.

NATALIE : Toen zijn we naar het voetbalplein gegaan. Naar onze Albert gaan kijken.

MOEDER : En werd er gelachen?

NATALIE : De wedstrijd was zo spannend, dat we vergaten te zoeken. Maar we hebben wel hard gesupporterd voor onze Albert, nietwaar Dorus?

DORUS : *(blij)* Ja, wij riepen: "Allez Albert! Naar de goal! Pak hem Albert! Allez Albert!" Wij hebben nogal gelachen, hè Natalieke!

MARINA : *(hoopvol)* En die lach opgevangen!

DORUS : *(sneu)* Vergeten...

MOEDER : Heeft de ploeg van onze Albert gewonnen?

NATALIE : Dat weet ik niet. Toen onze Albert niet meer meespeelde, zijn we vertrokken.

MOEDER : Hebben ze hem vervangen?

DORUS : Scheidsrechter was tovenaar.... Kon van geel kaart een rode maken.

MARINA : Heeft onze Albert een rode kaart gekregen?

DORUS : Nee, scheidsrechter stak de kaarten terug in zijne zak.

MOEDER : Maar aan wie heeft hij die rode kaart laten zien?

DORUS : (lachend) aan Albert. Maar die kon met dat trucje niet lachen. Die vertrok.

NATALIE : Mama, mag Dorus blijven spelen. Hij zou eens met mijn Barbie poppen willen spelen.

MARINA : Natuurlijk. Maak maar veel plezier. En lach dat het klettert. Maar vang die dan in godsnaam op!

(Dorus en Natalie spelen in een hoekje met de Barbiepoppen. Buiten horen we het geluid van dichtslaande portieren.)

MARINA : Pa is daar. We zullen onze gedachten moeten bijhouden!

MOEDER : Dat heb ik al een hele dag moeten doen. Want je hebt gelijk hoor, ma. Om een huishouden te beredderen, moet je inderdaad je gedachten bijhouden. Zoals bijvoorbeeld voor het in bedwang houden van een "vrome" melkboer.

MARINA : *(verschrikt)* Hoeveel flessen melk had je besteld?

MOEDER : Eén.

MARINA : Je hebt... met mijn lijf toch niks aangevangen, hè?

MOEDER : Nee, nee. Sabine kwam op tijd binnen.

MARINA : Heeft Sabine gezien dat je maar één fles melk bestelde?

MOEDER : Ja.

MARINA : Oh nee!... Wat zei ze?

MOEDER : Ze kon niet veel zeggen. Want uit het één en 't ander had ik begrepen dat zij regelmatig één fles melk bestelt. En toen ik snapte wat dat inhield, heb ik Louis met mijn bestelling naar Sabine gestuurd.

MARINA : Jij uitgeslepen vos! *(kijkt uit het raam)* Waar blijven ze nu? Och, ze bekijken de tuin. Eens kijken. Is hier alles in orde? Oh! De whisky! Die moet in de living staan.

(Marina neemt het dienblad en draagt het naar de living. Moeder vliegt naar de telefoon en telefoneert.)

MOEDER : Hallo. Herman?... Oh Kamiel... 't Is met Ma... de moeder van Marina. Als hij uit bad komt, zou je hem dan willen zeggen, dat die Amerikaan er is? ... Nee, dat is alles. Hij zal wel weten waarover het gaat. Bedankt. *(haakt in)*

(Vader en Amerikaan rechts op. Marina links op.)

VADER : *(spreekt Engels op z'n Vlaams)* Kom in, mister Johnson. Dis is my wife. She spreek very goed English. Dis is Rosa.

AMERIKAAN : Hai, Lady Ven Oefelen.

MOEDER : *(spreekt Engels op z'n Vlaams)* Hai, mister Johnson.

VADER : En dis is my dochter Marina.

AMERIKAAN : Hai Marina. *(bekijkt Marina)* Nice. Very nice. Very sexy body.

MARINA : *(spreekt verijnd Engels)* And it's all mine... today.

VADER : En deir is my dochter Natalie en hare boyvriend Dorus.

NATALIE : *(kijkt op van spel)* Hai!

DORUS : *(doet "dada")*

AMERIKAAN : Hello everybody!

ALBERT : *(furieus op in vuile voetbaluitrusting via rechts)* Die vuile scheidsrechter, verdomme! *(af via links)*

VADER : En det was ne flits van myne zoon Albert. *(Doet teken naar moeder dat zijn hemd vuil is en dat hij een ander hemd wil aantrekken.)*

VADER : Ekskjoes me een momentje. I am subiet back. My wife talk to you. She spiekt very goed English. *(af)*

MOEDER : *(Doet teken naar Marina dat ze geen Engels kan. Marina doet teken terug dat ze moet proberen.)* Euh... mister Johnson. *(als een schooljuffrouw)* This is a kitchen.

AMERIKAAN : I see. I see. Nice. Very nice.

MOEDER : This a chair.

AMERIKAAN : I see. I see. Nice. Very nice.

MOEDER : ... and these are zoute noutjes.

AMERIKAAN : *(neemt handvol nootjes en eet)* Thank you. *(kijkt naar Marina)* I like her. She's sweet.

MOEDER : Sweet? Oh! This is sweet. *(biedt pralines aan)* These are Belgian praliens.

AMERIKAAN : *(neemt en eet)* Thank you. Mmm! Very good! Very good!

Now I like that sweetheart. *(wil arm om Marina's schouder leggen)*

MOEDER : Hela! Blijf van mijn lijf af, vetzak.

AMERIKAAN : *(tot Marina)* What does she say?

MARINA : She says that you are nice, Mister Johnson. She likes you.

MOEDER : Nice, nice... Zie je niet wat die van plan is? Dat zou ik eens moeten doen, hier voor uw neus met iemand staan flirten.

MARINA : Ik flirt niet. Ik ontvang een klant van onze pa. En ik weet best wel hoe ik met dit soort mensen moet omspringen.

MOEDER : Deze werkt niet op bestelling zoals de melkboer, hoor! Deze is zinnens om met de deur in huis te vallen.

AMERIKAAN : *(tot moeder)* You have a sweet daughter, madame Van Oefelen.

MOEDER : Sweet? Ma... rina. Vertel hem eens wat voor een tang ik ben.

MARINA : Zoiets ga je me toch niet laten zeggen, zeker!

MOEDER : Maar schudt die vent toch van u af! Waarom laat je dat toe?

MARINA : Je bent jong en je wil wat, hè! *(tot Amerikaan)* Would you like more nuts?

AMERIKAAN : Yes, more nuts AND you.

(Albert gewassen en gekleed op. Marina biedt nootjes aan. Amerikaan slaat een arm om haar middel, neemt met andere hand nootjes uit kommetje. Moeder wringt zich tussen het tweetal. Amerikaan laat daardoor de nootjes op de grond vallen.)

MOEDER : Oei!

MARINA : Ai!

ALBERT : *(lacht)* Kennen jullie het verschil tussen "oei" en "ai"?

MOEDER en MARINA : Nee.

ALBERT : Negen maanden!

(Moeder en Marina lachen. Dorus kijkt op en schudt "nee")

MOEDER : Dat is een goeie. Vertel ze eens tegen onze gast, Ma...rina.

Dan vergeet hij misschien even vrijpostig te zijn.

MARINA : Mister Johnson, do you know the difference between "oe" and "ah"?

AMERIKAAN : No.

MARINA : Nine months.

AMERIKAAN : *(lacht bulderend)* Hahaha! Hahaha! Good joke! Hahaha!
Hahaha!

DORUS : *(veert recht)* Ho, ho! Dat is een straffe lach! Een heel goede voor Toetekome.

(Dorus houdt het kaasdoosje voor de mond van de Amerikaan, die plots ophoudt met lachen.)

AMERIKAAN : *(Bekijkt Dorus. Tot Albert terwijl hij met wijsvinger tegen hoofd tikt.)* Nuts?

MOEDER : Straks krijgt ge nog nootjes. Eerst lachen. Allez vooruit, smile! Smilet dan potverdomme. Ge moet bulderen.

(Marina en Moeder proberen de gekste dingen om de Amerikaan aan 't lachen te krijgen. Albert staat er schuddekoppend bij. Dan staat Natalie recht en kietelt Amerikaan.)

AMERIKAAN : Hahaha! Funny family! Hahahaha! Crazy people!
Hahahaha! Mmm!! like that! hahahaha!

DORUS : *(vangt de lach)* Hebbes!

MOEDER en MARINA : *(blij)* Hij heeft hem!

VADER : *(op)* Zo, here I am. You kom wit mie in de living een whisky saufen?

AMERIKAAN : Yes. I like whisky. *(in 't voorbijgaan tot Marina)* and you!

ALBERT : *(terzijde)* Me too.

(Amerikaan, vader en Albert af. Marina en Moeder rennen naar Dorus.)

NATALIE : Amaai! Ik deed bijna in mijn broek van 't lachen.

MARINA : Vooruit, naar de Wc! *(Natalie af.)* Wat moeten we nu doen, Dorus?

DORUS : Doosje opendoen. Wens doen. En wachten tot Toetekome gelachen heeft.

MARINA : Kom Marina. Ik tel tot drie en dan doen we samen onze wens.

MOEDER : Ik weet niet. Dan ben ik weer plat. En heb ik minder aantrek bij de jongens.

MARINA : Ik wil mijn lijf terug! En daarbij, die Herman van hiernaast, waar je een oogje op hebt, is een brave jongen. Van mij mag je met hem verkeren. Ik heb hem uitgeprobeerd.

MOEDER : Ma! Wat heb je gedaan?!

MARINA : Dat zal je wel ondervinden. Kom, ik wil niet meer naar school.

MOEDER : En ik ben nog te jong om een huishouden te doen.

(Moeder en Marina zetten zich aan tafel als voor een scéance. Moeder opent het kaasdoosje.)

MARINA en MOEDER (samen) Ik wou dat ik ons Ma(Marina) was!

(Daverende lach, donder, bliksem. Moeder en Marina gillen en daveren.)

MOEDER : Marina?

MARINA : Ma?

MOEDER : Ben je jezelf?

MARINA : Ik denk het wel. En jij?

MOEDER : Zullen we eens in de spiegel kijken?

(Marina en Moeder kijken samen in de spiegel.)

MARINA : Aan welke kant sta ik?

MOEDER : Jij staat daar en ik hier.

MARINA : Dat lijkt juist, niet?

MOEDER : Dat lijkt juist.

(Marina en moeder omhelzen elkaar.)

NATALIE : *(op)* Wanneer geef je nu een demonstratie met je Toetekome, Dorus?

DORUS : Gaat niet meer. Lach is weg.

NATALIE : *(pruilt)* Ja maar! Ik wil een computer!

NATALIE : Die Amerikaan zal straks nog wel eens lachen en dan vangen we die lach voor een computer, ok? *(geeft doos pralines aan Natalie)* Hier, eet een pralineke en speel nog maar wat met Dorus.

(Natalie en Dorus spelen.)

MOEDER : *(streng)* Marina! Dat is mijn rol!

MARINA : Nee, nee. Het is de mijne. Ik heb mijn lesje geleerd. Ik pak het voortaan serieuzer aan.

MOEDER : En ik bekijk het leven voortaan rooskleuriger en zal mijn temperament bedwingen.

MARINA : Ik ga meer studeren en minder naar de jongens kijken.

MOEDER : Euh.... Marina. Jij hebt verkering. Met Herman.

MARINA : Sedert wanneer?

MOEDER : Sedert vanmiddag.

MARINA : ... Hoe ver sta ik?!

MOEDER : Ik had bijna je eerste kus geïncasseerd. Maar die heb je nog tegoed.

MARINA : En jij gaat ermee akkoord dat ik met Herman verkeer?

MOEDER : 't Is een schat van een jongen!

MARINA : *(omhelst moeder)* Oh ma!

MOEDER : Ik moet nog wel iets zeggen, dat je niet graag hoort...

Volgende zaterdag heb je strafstudie.

(Marina wil uitvaren. Amerikaan en vader op.)

AMERIKAAN : Mister Patrick. I like your house. I want to buy your house for 1 MILLION DOLLAR.

VADER : *(stottert)* One miljoen dollar!? Ons huis kopen voor one miljoen dollar!? *(grijpt krant)* Hoe hoog staat de dollar? *(bladert nerveus in krant)*

AMERIKAAN : Yes. Here is the contract. Sign it.

VADER : De dollar staat aan 32 fr., begot! Dat is 32 miljoen voor ons huizeke! Rosa, leest dat contract eens met de rapte. De klein letterkes ook, hè.

MARINA : Heeft die vent zoveel geld?

VADER : *(tot Amerikaan)* Money?

AMERIKAAN : O yes! I'm rich! Look! *(ontvouwt harmonica van creditcards)*

MARINA : Jesus! Die is bij veel bibliotheken aangesloten!

VADER : Dat zijn creditcards, Marina. En wie zo'n verzameling kan voorleggen is kredietwaardig.

MARINA : Gaat die vent op krediet betalen?

MOEDER : Ik hoop van niet. *(tot Amerikaan)* Will you pay cash?

AMERIKAAN : Cash, yeah! 1 million dollars. If you sign contract today.

MOEDER : Do we have to sign today?

AMERIKAAN : Yes. Very quick. Right now. Tomorrow is too late.

MARINA : Is dat de normale gang van zaken, pa?

VADER : Doorgaans moeten de mensen daar veel langer over nadenken. Maar in Amerika gaat alles wel rapper.

MOEDER : Ik lees het contract even door. Terwijl kan jij met die kwibus in de living nog een whisky drinken. Waar is onze Albert?

VADER : In de living.

MOEDER : En waar is de whisky?

VADER : In de living.

MOEDER : *(neemt fles whisky uit keukenkast)* Neem dan nog maar een fles mee.

VADER : Kom Mister Johnson. My wife geet uw contract onder heur eyes teken. We go drink whisky?

AMERIKAAN : Good idea!

(Vader en Amerikaan af. Moeder leest aandachtig het contract. Herman op.)

HERMAN : Dag Marina.

MARINA : Dag Herman!

HERMAN : Zullen we voortgaan waar we gebleven waren?

MARINA : Waar waren we gebleven?

HERMAN : Hier. (*kust Marina*)

MARINA : (*verbaasd*) Waarom doe je dat?

HERMAN : Omdat ik van je hou. Hou jij ook van mij?

MARINA : (*gelukkig*) Ja.

(*Herman en Marina kussen*)

MOEDER : (*spring op*) De smeerlap!

(*Herman en Marina schrikken; springen twee meter van mekaar vandaan*)

MARINA : Ik dacht dat het mocht!

MOEDER : Een miljoen dollar! De charletan! (*laat contract aan Marina zien*) Eén miljoen BF staat er! Hij wou ons bedriegen! één miljoen Belgische frank geven in plaats van één miljoen dollar. De smeerlap! Dat hij wacht! Het zal zijne beste dag niet worden.

MARINA : Ma, jij ging je temperament bedwingen.

MOEDER : Vanaf morgen. Vandaag maak je het orgelpunt mee. De oplichter! (*stevent naar livingdeur, dan poeslief*) Patrick! Mister Johnson! En Albert, komt gij nu ook maar!

(*Vader, Mister Johnson en Albert op*)

VADER : Heb je het contract gelezen, Rosa? Mister Johnson en ik hebben intussen wel de ganse fles whisky gekraakt. Maar 't is geen straffe, nietwaar? Van dat merk ben ik nog nooit dronken geweest. (Moeder en Marina kijken naar Albert, die op de achtergrond aandachtig de zoldering bestudeert.)

MOEDER : Gelukkig is het "waterachtige" whisky. Want ik zou willen dat jouw Amerikaan met een helder hoofd het vervolg van deze transactie meemaakt. (Neemt uit keukenkast een deegrol.) Mister Johnson, do you know what this is?

VADER : (*in paniek*) Rosa! Nee!

AMERIKAAN : Yeah! Thats for baking cookies! I like cookies.

MOEDER : Yeah! Cookies op uw knikker!

(Moeder slaat met de deegrol op de hoed van de Amerikaan. Herman giert het uit. Dorus en Natalie kijken geamuseerd toe. Vader staat perplex.

Amerikaan en moeder doen aldus rondjes rond de tafel.)

AMERIKAAN : Ah! Stop! Je weet niet wat Je doet!

MOEDER : Ik weet begot heel goed wat ik doe.

VADER : Rosa! Dat is een klant! Een Amerikaan! Met veel dollars!

MOEDER : Een Amerikaan? Luister dan maar eens in welke taal hij

permitteert. *(Slaat er op los.)*

AMERIKAAN : Stop! Maar schei toch uit, vrouwmens. Ge weet niet wat ge doet. (enz)

MARINA : Hij spreekt Vlaams!

Moeder: Bedrieger! Charletan! Prutser! Er uit!

(Amerikaan onder regen van slagen af. Rosa achtervolgt hem tot buiten, alwaar de deegrol verwisseld wordt.)

VADER : Was dat nu een Amerikaan die Vlaams geleerd had, of een Vlaming die Amerikaans geleerd had?

MARINA : Dat was een oplichter, pa. Hij wou ons huis niet voor 1 miljoen dollar kopen, maar voor één miljoen Belgische franken. Zo stond het in het contract. We hebben geluk dat ma bij de pinken is.

(Moeder op)

VADER : *(neemt contract, leest)* Wel heb ik van mijn leven! Rosa, je hebt toch doorgeslagen? Toch harder dan bij mij?

MOEDER : Ja. Voor de laatste keer dat ik dat ding gebruikte heb er al mijn kracht op verbruikt. *(breekt deegrol in twee op haar knie)* Voilà, die heb ik niet meer nodig.

VADER : *(lacht uitbundig)* Ha! Ha! Ha! Al haar krachten opgebruikt! Ha! ha! ha! Ze heeft nog veel reserve! Ha! ha! ha!

(Dorus kijkt op van spel)

VADER : De sterke vrouw, wie zal haar vinden, Ha! ha! ha! Ik heb ze! Ik zit er mee! Ha! Ha! Ha!

DORUS : (springt op en vangt vaders lach) Hebbes! (*Legt doosje op de keukentafel en gaat weer met Natalie spelen.*)

VADER : Sedert wanneer mag Dorus hier over de vloer komen? (*Herman en Marina staan inmiddels weer dicht bij elkaar*) En wat doet die zo dicht bij ons Marina?

MOEDER : Herman kwam naar hier om met die Amerikaan Engels te oefenen. Maar dat zal voor een andere keer zijn. (*Gaat de stukken deegrol in de vuilnisbak werpen*)

MARINA : Herman en ik gaan samen talen studeren, pa. zullen samen onze talen wel oefenen. En dan verkeren wij in 't Duits, en in 't Engels en in 't Frans, nietwaar Herman?

HERMAN : (*omhelst Marina*) Oh chérie!

MOEDER : (*aan vuilnisbak, verstrooid*) Natalieke! Geef die jongen eens een pralinneke.

(*Natalie neemt doos "Mon Chérie" en presenteert pralines aan Herman en Marina.*)

VADER : (*tot moeder*) En jij laat dat toe?

MOEDER : Waarom niet? Herman is een brave jongen en ons Marina ziet hem graag. Wat wilt ge nog meer? Dat het een Amerikaan was, misschien?

VADER : Maar ze is nog zo jong!

MOEDER : Wij waren destijds ook jong. Piepjong. En bovendien onnozeler. De jeugd van tegenwoordig durft tenminste voor haar gedacht uitkomen en zeggen hoe sexy de billen voetballisten wel zijn.

VADER : (*vermanend*) Rosa! Er zijn kleine kinderen bij!

MOEDER : Wij hebben geen kleine kinderen meer, Patrick. Ons Marina is een knappe jongedame met gezond verstand. Onze Albert ook weet al lang waar Abraham de mosterd vandaan haalt. En volgend jaar gaat ons Natalie naar Torhout-Werchter. Het wordt tijd dat we de jeugd begrijpen, in

plaats van ze naar onze ouderwetse pijpen te doen dansen? En van dansen gesproken. Vanaf volgende week gaan jij en ik weer samen uit.

VADER : Uit eten? Naar een restaurant?

MOEDER : Uit dansen. Naar een discotheek. Heb jij Alice Cooper al gehoord? Dat ritme! Daar kan je niet van op je stoel blijven zitten! (*bekijkt contract*) En dit bewaar ik, als herinnering aan de dag ik alles kwijt speelde: mijn temperament, mijn bekrompenheid, (*tot Marina*) en mijn lijf. (*Legt contract in de schuif. Doet schuif dicht. De schuif gaat terug open. Geërgerd:*) Stomme schuif! Wanneer ga je die nu eens eindelijk herstellen, Patrick? (*herpakt zich*) Ik bedoel: Zou je die schuif eens willen repareren, schatje?

ALBERT : (*zit aan tafel*) Jij kan nogal wat in huis halen, hoor pa! Wie had die afspraak met die Amerikaan geregeld?

MOEDER : Zijn EX secretaresse, zeker?

VADER : Welke Ex secretaresse? Sybille is mijn eerste.

MOEDER : En laatste. Heeft ze je hemd gebracht?

VADER : Nee. En dat vond ik vreemd.

MOEDER : En ik vond het vreemd dat jij een secretaresse had, zonder dat ik daar iets van wist. Maar troost je. Ik bezorg je wel een andere. Wat zou je denken van eentje met een dotteke en een bril en de maten 190 – 150 – 190, mijn snoezepoezeke, mijn tortelduifje? (*omhelst vader*)

VADER : (*onwennig*) Roza! Die troetelnaampjes. Toch niet in bijzijn van de kinderen.

MOEDER : Verliefde mensen gebruiken troetelnaampjes, schat.

ALBERT : Dat is waar!

VADER : Wat weet jij daarvan, snotneus!

MOEDER : Die vangt zoiets al eens op, denk ik, achter de kantine van de voetbalplein.

VADER : Ah ja! Je hebt gevoetbald vandaag. Hoe was het?

ALBERT : Verloren met 0 - 3.

VADER : (*prutst met doosje van smeerkaas*) Verloren? Met 0- 3? Je moest verlegen zijn. Je moest tegen de zwakste ploeg van de miniemen

spelen, en je verliest?! Dat zou bij mij niet waar geweest zijn. Ik zou dat voddensploegje van de muur naar 't kastje gespeeld hebben.

ALBERT : Jij hebt goed praten! Jij denkt nog steeds dat voetballen zo gemakkelijk is als vroeger. Het is niet meer zoals in jouw tijd, hoor!

VADER : Daar zie! Hij denkt weeral dat hij het moeilijker heeft dan de oudere generatie. Wacht maar, tot je mijn zaak overneemt. Dan zal je pas weten wat moeilijk is.

ALBERT : Jouw zaak overnemen?

VADER : Natuurlijk. Jij beweert dat ik het gemakkelijk heb. Dus mag jij mijn zaak overnemen. Dan zal je weten hoe moeilijk het is om huizen aan de man te brengen.

ALBERT : Dat is alleszins gemakkelijker dan voetballen.

VADER : Ik zou nogal wat liever voetballen.

ALBERT : Ik zou veel liever huisjes verkopen.

(Albert en vader bekijken elkaar. Vader opent doosje.)

VADER en ALBERT : Ik zou willen dat ik in uw plaats was!

MOEDER en MARINA_: *(verschrikt)* NEE!

(Licht flikkert, bulderend gelach, donder, bliksem, vader en Albert gillen en daveren.)

----- DOEK -----

[Terug naar de korte inhoud](#)